

nyelvünk,
 orma, míg,
 k között
 két-három
 mangoztat.
 helyesírási
 és köz-
 a c betűt
 a rende-
 magát s a
 n szintén
 alkalmazni.
 met tanu-
 metőleg ki
 k merev
 elv lelké-
 . se nem
 rmészetes
 em a bú,
 nóta is
 em volna
 en azt a
 dig siker-
 dásodban
 a s meg-
 i képes
 de mivel
 rit, mint
 ost csak
 kerül. —
 nem való
 na jövőre
 skantani.
 ment. —
 gy hosz-
 ke elhá-
 küldemé-
 dből azt
 ket fogsz
 megint a
 vagy! —
 ve azzal,
 etek. De
 mert gon-
 csak te
 tes, hogy
 ejtegetőt,
 a helyes-
 . A Kis
 száma.
 st magad
 n ez a
 én ala-
 számától
 zentul is
 kis lány,
 t, kinek
 ája is a
 erségét?
 ra írjad
 Több

KIS LAP

1903. március 29-én. Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

TAVASZI MUNKA. (Lásd a 201. lapon.)

A HÁROM KENYERES-PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

Irta GAÁL MÓZES.

(Folytatás.)

GAZSI RAJZA fölé hajolva dolgozott egész délelőtt, egész délután. Társai eleinte szánakozva néztek reá. Egyik-másik gunyolta is, de Gazsi nem bánta. Ő az élet iskolájából került a festők fényes palotájába, s az élet iskolája lesurol az emberről minden fölösleges érzékenységet és elbizakodottságot.

Tanulni akart, s mert meg volt erre az alkalma, hát buzgóan felhasználta.

A pajtások minden este kivallatták őt, hogy mi történt az iskolában, s Menyus esküdözött, hogy az összes festő növendékeket meg fogja verni, ha az ő pajtásukkal gunyolni merészkednek.

Ő maga természetesen már nem dolgozott az esztergályosnál, hanem felcsapott szoba-festőnek újra. Bár valójában nem érzett ehhez a pályához sem különösebb kedvet. Akkor-tájt Budapesten rengeteg sok házat építettek s a szoba-festő mestereknek sok munkásra volt szükségök.

Naponta megkeresett egy forintot, sőt külön órákban is dolgozott, s minden héten nyolcz-kilencz forinttal állított be a pajtásokhoz.

Egyszer aztán egy bolond ötlete támadt.

— Tudjátok fiuk, azt godoltam, hogy mihelyt egy kicsi pénzt össze rakogatok, veszek egy zongora-verklit. Ennek a masinának a hangját nagyon szeretem. Magamnak is lesz része a gyönyörűségben, meg pénzt is kereshetek vele. Mit szólasz hozzá Bódi?

— Semmit a világon! Végy zongora-verklit, Menyus és szerezz sok pénzt. Ezt a mesterséget tanulni sem kell, mégis tudod...

— Nono, öreg, ebből látom, hogy nem tetszik az ötletem.

— Dehogyan nem! Csak hogy ennél még egy jövedelmezőbb vállalatot is ajánlhatok neked. Az hozna ám pénzt a konyhára!

— Csak ki vele Bódi, én kész vagyok mindenre!

— Ne áruld el senkinek, Menyus, mert ha más megtudja, még elkaparintja előlünk a hasznót.

— Persze... persze! Mi legyen az a vállalat?

— Meszeld ki, Menyus, az eget!

— Erigy már!

— Nem vállalkoznál reá?

— Miért ne, ha vasból egy létrát kovácsolsz... hehehe!... No, ugye megfogtalak?

Már az igaz, hogy Menyus roppant vállalkozó természetű ember volt, és ne csodálkozzék senki azon, hogy a szoba-festés művészetére hamar reá unt. A festék-keverés, a fal-kaparás, meszelés, létra-hordozás nem a legélvezetesebb foglalkozások egy olyan ifjura nézve, kit a megboldogult talián vásárookra vitt, s a repülő-gép titkaiba akart belé avatni.

Bódi annál állhatatosabban megmaradt a maga mestersége mellett. Azt azonban észre vette, hogy neki sem ártana, ha még egyet-mást tanulna. Hetenként háromszor eljárt egy olyan szak-iskolába, ahol este tanították, még pedig ingyen, a tovább haladni akaró iparosokat.

Természetesen Menyus is rögtön beiratkozott, de már a második órától elmaradt, mert egy képes újság kiadó-hivatalában kapott némi alkalmazást. S ugyan-ebben az időben foglalkozott azzal a gondolattal, hogy tulajdonképen író is válhatna belőle idővel.

— Mert, hej fiuk, a világon legjobb dolga van az írónak! Belemártja tollát a tintába, végig szánt a papiroson, s csak úgy ömlik a pénz a markába.

Ámde ez az írói álom nem akadályozta meg a szorgalmas Menyust abban, hogy a rákövetkező héten újságot ne áruljon az utcán, mert ő nem szégyenlett semmi munkát a világon, csak azt nem tudta volna elviselni, hogy máson, főleg az ő kenyeres-pajtásain élőködjön.

Nagyon dicséretes tulajdonság volt ez benne, de Bódi mégis minden nap a sze-

mére lobbantotta nagy állhatatlanságát. Figyelmeztette őt a jövőre, amely mindenkire nézve bizonytalan. Ilyenkor Menyus így szólott:

— Aki ruházza a mezők lilomát, az rólam sem feledkezik meg. Ebben megint Menyusnak, a bolondos Menyusnak volt igaza.

Tizenkettedik fejezet.

A katona-bakkancs és az őrmester úr.

Mielőtt Menyus akár zongora-verklit vásárolt volna, akár írónak csapott volna fel: valami nagyon nevezetes dolog történt. Minden ép-kéz-láb emberrel megtörténik, s így nem kell tőle félni. Őt bizony besorozták katonának.

A mértékét jól megütötte, s adtak neki egy könyvet, az volt a katona-könyv; ezt a könyvet nem köll senkinek megtanulnia, mégis felöltöztetik katona-ruhába, s adnak neki egy-nehány esztendeig kvártélyt is, ruhát is, kenyeret is egészen ingyen.

Eleinte nagyon elszomorodott Menyus, mert három esztendő sok idő, s neki ennyi ideig kell a királyt szolgálnia; de mert a természete nagyon hamar változott, hát a katonaság gondolatával is megbarátkozott. Sőt nem sokára kalandos vágyai támadtak.

— Tudjátok, fiuk, mondá egy este, volt már sok híres vezér, aki közkatonaságon kezdte, s idővel generális lett belőle. Miért ne lehetne belőlem is generális?

— Az ám, de oda háboru kell! vélekedék Bódi.

— No hát miért ne lehetne háboru? A francia haragszik a németre, össze verekednek, a francziák segítségül hívnak minket...

— Megint bolondokat beszélsz, Menyus! vágott közbe Bódi. Jól tudhatnád, hogy nekünk a némettel köll tartanunk.

— Már hogy is ne köllene!... Különbem nekem mindegy. A fő az, hogy csata legyen, s hogy én abban a csatában kitün-

tessem magamat. Hull majd az arany csillog, mint az eső. A fővezér megveregeti a vállamat s azt mondja: »Tovább fiam! Így terem a tábornagyi pálcza!«

— A hátadra! ingerkedék Bódi.

— Jól van, jól, kedves vas kalapács ur majd meglátja.

Igy készült Menyus a hadi pályára. Hogy a szivét még jobban megkeményítse, vásárolt egy tuczat vörös-táblás könyvet a boltban. Csupa híres vitézek és rablók történetei voltak. Ezeket falta esténként, s az ábrázata égett a nagy hősi felbuzdulástól.

Csodálatos módon a rablók kalandjai sokkal jobban tetszettek neki, mint a vezérek cselekedetei. Egy-két nótát megtanult, csak a vége volt keserves a rabló-históriáknak. Mindegyiket elfogták, a tömlőcbe vetették. Aztán a »tömlőcz faláról sok viz csorga rájuk« — s hogy megszáradjanak, hát felakasztották őket.

Ha Menyus a megható történeteknek a végére jutott, rendesen így sohajtott fel:

— Ez az akasztófa bizony elmaradtott volna!

Október elsején szivre ható bucsut vett a pajtasaitól. Hóna alá kapta a kis fa-ládáját, s elment egy nagy szürke házba, melyet akár milyen vén is volt »Uj épület«-nek neveztek akkor.

Oda rendelték őt nagy-erős paranccsal.

Reggel hat órától délelőtt tizenegyig az udvaron ácsorgott egy csomó uj czimborával, akik úgy meg voltak riadva, mint valami juhok. A kalapjaik mellé virágot tettek; tegnap, mikor hazulról elindultak, csak úgy dült belőlük a vidám nóta, de hogy a szürke kaszárnya ajtaján beléptek: kifogyott belőlük a nóta is, a jó kedv is.

Azután egy bibircsós orrú őrmester, akinek a hangja recsegett mint a réztülok, s a szeme keresztbe nézett, mint ha egyszerre az összes uj katonákat látni akarta volna: elvitte őket a ruha-raktárba s felöltöztette.

Menyusnak irtózatot két bakkancsot adott. A talpába huszonnégy szög volt verve, a fejére négy gyönyörű folt rakva.

— Őrmester ur, jelentem alásan, ez a bakancs nekem igen bő! jelentette Menyus kellő tisztelettel.

Az őrmester oda állott elébe s nyájasan így ordított rá:

— Mi kell? . . . Arany topánka kell? . . . Ráadásul arany óra, te süvölvény, te! . . .

— Nem, csak . . .

— Befogd a szájad, bundás! . . . Tégy belé szalmát! . . . Már hogy a bakancsodba is, teh!

Menyus elhallgatott s tett belé a bakancsba egy csomó szalmát. A szalma jó meleget tartott a lábának.

A szürke nagy házban sok száz katona volt együtt, de Menyus mégis szörnyen elhagyatottnak érezte magát az első napokban. Nem csoda, hiányoztak az ő kedves, az ő jó kenyeres-pajtásai.

Csak most érezte igazán, hogy mi az a jó barát. Csak most értette meg, hogy eddig miért esett neki jól még a nyomoruság is . . . mert voltak mellette részvevő barátok.

Előbb megszidta a káplárja, aztán reátámadt az őrmestere. Az egyiknek nem volt elég fényes a gomb, a másiknak nem ragyogott eléggé a puska-cső. Egyik megfenyegette kurta-vassal, a másik áristommal. A »kurta vas« nem tartozik a legkellemesebb katona mulatságok közé. Ha valakinek a jobb kezére és a bal lábára vas pereczet tesznek, s ezt a két pereczet

láncczal kötik össze: ez a kurta-vas; no de akkor is kurta-vas marad, ha a bal kezére és a jobb lábára rakják a vas pereczet.

Egy hét éppen elég volt arra, hogy Menyus mindenféle generális-álomból kiábránduljon. Azt ő nem bánta, hogy korán kellett fölkelni, hogy az ágyát neki kellett megvetnie, hogy szobát surolt, vizet hordott. Csak a káplár, meg a rezes orru őrmester bántak volna vele emberségesebben.

Mikor vasárnap Bódi és Gazsi meglátogatták őt, csaknem sirva panaszolta el nekik, hogy milyen czudar a sorsa.

Bódi azt mondotta, hogy ő segít rajta. Kezdette pedig a segítséget azon, hogy a káplár urnak néhány szivart nyomott a markába, az őrmestert pedig meghívta egy pohár borra le a kaszárnya kocsmájába. Természetesen Menyus is velük ment.

De milyen jó barátok lettek még az nap! Az őrmester egészen más ember volt a kocsmában, mint fenn a kaszárnyában.

— Ha én ezt tudtam volna! . . . Miért nem mondtad pajtás? Mind ezt kérdezte Menyustól, aki bámulva nézett reá. Nem tudta, hogy mit kellett volna neki mondanania.

— Mert tudod, az ember nem olvashatja le senkinek a pofájáról, hogy miféle ember!

Az őrmester urnak ez a mondása valóképen régi, nagy igazság. Menyus csak most kezdette megérteni. Igaz, hogy Bódinak sok üveg borába került, de meg is volt az eredménye.

A nagy-hatalmu őrmester megölelte Menyust s biztosította őt arról, hogy ezen tul gondja lesz reá.

— Ne busulj, pajtás! Akár ki mit mond, ne higgy neki, csak nekem higgy! Én azt mondom, hogy nincs a világon senkinek jobb dolga, mint a katonának.

Bódi csak hunyorgatott a szemével Menyusra, akit az őrmester barátsága végtelenül boldoggá tett.

Nem csoda, ha az nap éjjel megint a generálisságról, győzelmes csatákról, dicsőségről álmodozott. Akinek az őrmester a barátja, annak nem is kell a világon senkitől sem félnie.

A Bódi borának nemcsak ez a szép álom volt a következménye, hanem a még sokkal szebb valóság, melyre Menyus virradt.

Délelőtt az őrmester intett neki, hogy menjen be az őrmesteri szobába.

Menyus katonásan köszönve megállt az őrmester előtt:

— Jelentem alásan őrmester ur, itt vagyok!

— Ne számárkodj Menyus! felelte mosolyogva az őrmester. Nem szolgálati ügyben hivtalak. Jó sorod lesz s ezt nekem köszönheted. Az ezredes ur megparancsolta, hogy keressék neki inast. Hm!... Gyönyörű állapot az, hé!... Téged néztelek ki.

— Köszönöm szépen!

— Mondd meg a barátaidnak is, jó lesz ha tudják.

— Megmondom!

— Külön ruhát kapsz, finom kosztot... Nagyon finomat... Bizony fiu, még egy gróf is megirigyelhetné azt az állapotot... Ne felejtse el, mondd meg a barátaidnak... Szervusz!...

Mégis csak emberséges ember volt ez az őrmester. Mindazonáltal a dolog nem történt egészen úgy, mint ahogy elmondotta. Menyust nem ő ajánlotta az ezredes urnak, hanem az ezredes ur maga szemelte volt ki. Nem köszönhetette egyébként, mint a kedves, megnyerő ábrázatának. Gyakran van úgy az életben, hogy az arcunk a legjobb ajánló levél.

Menyus erről nem tudott semmit, nagy mértékben érezte a hálát az emberséges őrmester iránt, aki őt az ezredes urnak ajánlotta s nem is mulasztá el, hogy barátainak elmesélje.

Bódi gyönyörű tajték-szipkát vett, s átadta Mnnyusnak, hogy ajándékozza meg vele a derék őrmestert. Mert hiába, az emberek olyanok, hogy a hálát rendszeresen csak akkor szeretik, ha kézzel fogható.

Ez a szipka-átadás volt Menyusnak az utolsó hadi cselekedete a katonaságnál.

A nehéz katona-bakancsot levetette, s könnyű cipőt húzott föl helyette, zsinóros nadrágot, valóságos libériát, mert az ezre-

des nagy ur volt, s az ezredes inasának is fehér keztyűben kellett járnia.

Menyus vigan nézhetett elébe a három esztendőnek. Megint a régi jókedvű fiu lett, mint eddig volt.

(Folytatása következik.)

TAVASZI MUNKA.

(Képpel a czimlapon.)

*Veget ért a nehéz téli álom...
Vidám ének csendül föl az ágon,
Tündökölve hág a nap az égre,
Minden virág azt susogja:
»Kikelet van végre!«*

*Enyhe szellő, tavaszi szél lebben...
Jókedvűen dolgozunk a kertben...
Ilyen virág tán még sohasem voltunk:
Dalolunk is, dolgozunk is,
Ásunk, furunk, oltunk...*

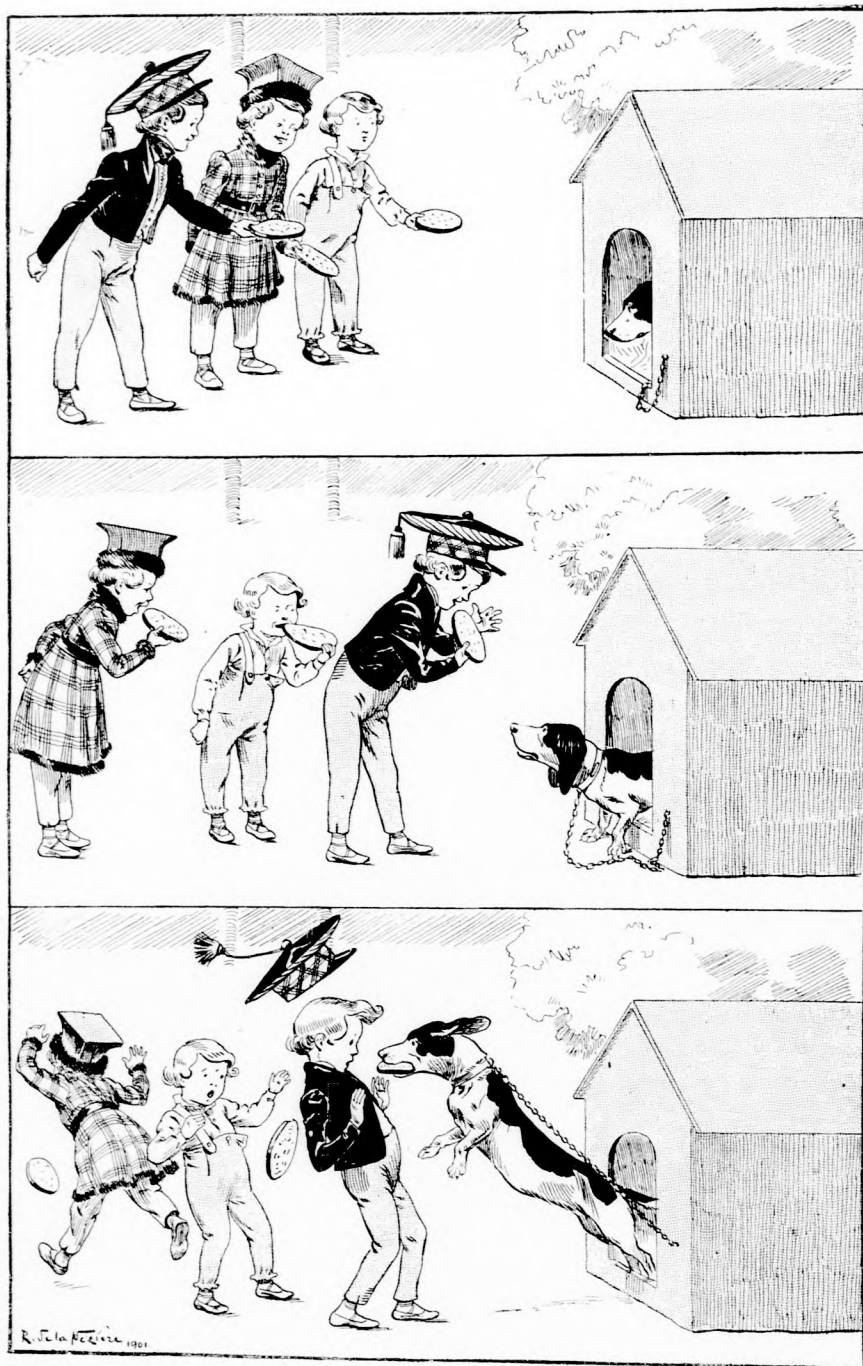
*Rajta, rajta!... egyikünk se fáradt!...
Kicsi magnak vetünk puha ágyat,
Lefektetjük, betakarjuk szépen:
Ha fölébred, virág lesz már
A tavaszi fényben.*

*Dallal, fénynyel csordulásig tettünk,
Pajzán kedvvel van tele a lelkünk.
Mintha bizony szívünk is kert lenne,
Olyan édes, olyan vidám
Nóta fakad benne!*

*Szívünk kertjén milljó tündér jár át,
Kis magoknak vetnek ők is párnát;...
Amiként mi, úgy munkálnak éppen:
Fűrnak, ásnak s elhintik a
Kis magokat szépen...*

*Tündér-munka... Sohasem lesz vége!
Az a sok mag: szívünk reménysége.
... Jó Istenünk, mi csak arra kérünk,
Adj a sok, sok kicsi magból
Sok virágot nekünk!*

Szírtes Artur.

A HOSSZU KUTYA.

VIRÁGOK A TÖRTÉNET MEZEJÉRŐL.

Önzetlenség.

Cusius Dentatus, aki Krisztus születése előtt 272-ben halt meg, a rómaiaknak egyik legönzetlenebb hadvezére volt. Egyszer a szamoiták követői gazdag ajándékot vittek neki, hogy jóindulatát megnyerjék a maguk és népük részére. Cusius ezekkel a szavakkal utasította vissza az ajándékot:

— Nem kell!

— De talán gyermekeidnek kell? kérdezték a szamoiták.

— Ha olyanok, mint én, akkor megélnék majd az én kicsike birtokomból; ha pedig nem és elfajulnak, én nem akarom pazarló hajlamaikat támogatni.

*

Nem kell!

Kossuth a szabadság-harcz folyamán azt kérdezte egyszer Damjanich tábornoktól: van-e elegendő ágyuja, nem kell-e több?

— Van elég — üzenté vissza Damjanich — és ha kelleni fog, majd szerez az ellenségtől a 3-ik és 9-ik zászlóalj.

A KIVÁNCSI ELEFÁNT.

— Kipling Rudyard elbeszélése. —

(Vége.)

HARMADIK napon jött egy légy s megszurta a hátát és ő azt se tudva mit csinál, fölemelte orrmányát s agyonütötte vele a legyet.

»Látod, ez már az első haszon!« mondá a nagy szemüveges-kigyó. »Ezt meg nem tehetted volna avval a csizma-alaku orrodal. Próbálj most már enni.«

S nem is gondolva arra, hogy mit csinál, a kis elefánt kinyujtotta orrmányát, letépett egy nyaláb füvet, első lábaihoz dörgölte, ezeket letisztogatta s azután belegyömöszölte a szájába.

»Látod, ez már a második haszon!« mondá a szemüveges-kigyó. »Ezt se tudtad volna megtenni avval a csizma-alaku orrodal. Nem érzed, hogy milyen meleg van itt?«

»De bizony meleg!« mondá a kis elefánt, s nem is gondolva arra, hogy mit csinál, fölvetett egy csomó iszapot a sötét sárga

sáros Limpopo folyó partjáról, a fejére csapta s egy hűvös, csöpögős iszap-sapkát csinált magának belőle a füle mögé.

»Látod, ez már a harmadik haszon!« mondá a szemüveges-kigyó. »Ezt meg nem tetted volna avval a csizma-alaku orrodal. Hát mit szólnál hozzá, ha megint ütögetnének?«

»Őszintén szólva, azt nem nagyon szeretném,« mondá a kis elefánt.

»Hát te szeretnél-e valakit megütögetni?« kérdezte a nagy szemüveges-kigyó.

»Az nagyon jó volna,« mondá a kis elefánt.

»Ez a te új orrod nagyon jó lesz erre a célra,« szolt a nagy szemüveges-kigyó.

»Köszönöm,« mondá a kis elefánt, »nem felejttem el; hanem most haza megyek az enyéimhez s megpróbálok.«

És most haza felé ment a kis elefánt Afrikán keresztül, ugrándozva és orrmányát lóbálva. Ha gyümölcsöt akart enni, letépte a fáról s nem köllött várnia, mint azelőtt, amíg magától leesik. Ha a legyek csipkedték, letépett egy ágat a fáról s avval kergette el őket; és ha a nap melegen sütött, hűvös, csöpögős iszap-sapkát csinált magának a feje tetejére. Amikor egyedül járva Afrika térségein, unatkozott: énekelni kezdett orrmányán keresztül s ez a zaj hangosabb volt, mint akár egy egész katona-bandáé. S egy kis kerülőt tett, hogy utba ejtse a vizi-lovat s jól hátba vágta az orrmányával, csak azért hogy megtudja, vajjon igazat mondott-e a szemüveges-kigyó. Idő-közben fölszedegette azt a sok dinnyehéjat, amit oda menet az uton elszórt, mert nagyon rendes fiu volt.

Egy sötét este haza ért övéihez, szépen fölsavarta az orrmányát és köszönt: »Adjon isten jó napot!« A többiek örültek, hogy ismét láthatták s mindjárt így szoltak hozzá: »Jer csak ide, hadd üssünk rajtad egyet, amiért oly rettenetesen kíváncsi vagy.«

»Ti bizony azt se tudjátok, hogyan kell igazán ütni, de én tudom. Így ni!« mondá a kis elefánt, s kinyujtotta orrmányát s jókora barackot nyomott vele két kis öccsének a fejére.

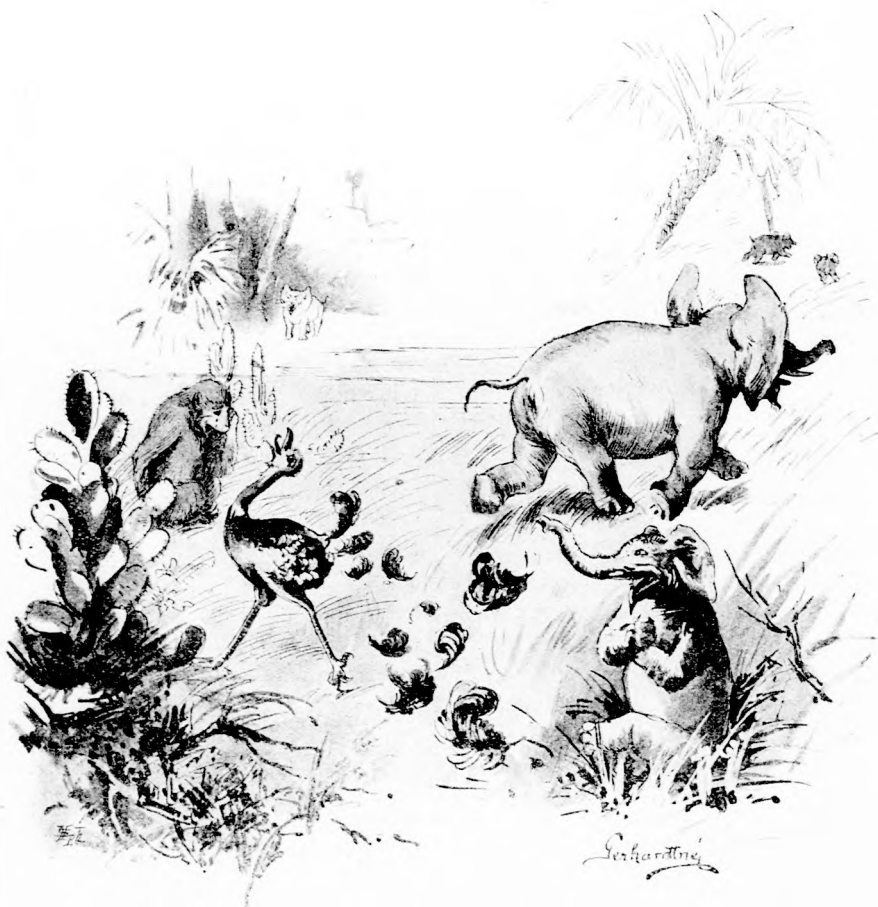
»Szent atyám!« kiáltottak. »Hol tanultad ezt s mi történt az orroddal?«

»Ujorrot kaptam a krokodilustól a sötét-sárga sáros Limpopó folyó partján,« felelt a kis elefánt. »Mégkérdeztem tőle, hogy mit eszik ebédre, s ő ezt adta nekem ajándékkul.«

»Jaj de csunya!« mondá az ő szőrös bácsikája a pávián.

»Az igaz, csak hogy nagyon hasznos«, felelt a kis elefánt s fölemelte az ő szőrös bácsikáját az egyik lábánál fogva s felhajtotta egy lódarázs-fészekbe.

S ekkor a csintalan kis elefánt folyton ütötte az orrmányával az egész rokonságát, amin azok nagyokat bámultak. Kivránczigálta hosszú nénikéjének, a strucznak farkából a tollakat; megfogta bácsikáját a

zsiráfot a hátsó lábánál s behuzta egy túske-bokorba; rákiáltott az ő vastag nénikéjére, a vízi-lóra s mindenfélét sugdosott a fülébe, amikor ebéd után a vízben heverve aludt. De nem engedte, hogy akár ki is hozzá nyuljon a koloko-madárhoz.

Mikor már a többi elefánt meguntta ezt a dolgot, fölkerkedtek mindnyájan egytől-

egyig s elfutottak a sötét-sárga sáros Limpopo folyó partjára, hogy ők is ujorrot kérjenek a krokodilustól. S mikor haza jöttek, azontul egyik sem bántotta többé a másikat s azóta minden elefántnak éppen olyan orrmánya van, mint amilyen annak a kíváncsi kis elefántnak volt.

Apróságok a természet világából.

Foxterrier-nek azt a kutyát szokták nevezni, amelyet a vadász földalatti munkára használnak. A foxterrier-nek két fajtáját különböztetjük meg: a sima-szőrűt és a szálkás-szőrűt. A foxterrier külső megjelenésében vidám, élénk és fürgé.

Koponyája lapos és meglehetősen keskeny, orra fekete. Vadászat alkalmával az a feladat várja a foxterriert, hogy a rókát a kotorékából csaholással kiigrassa, anélkül, hogy megfojtaná. Kitartó csaholásával és rettenthetlen bátorságával, mely még akkor sem csökken, ha a róka megharapja, mindig sikerül célját elérnie. Föltétlen használhatóság tekintetében nem

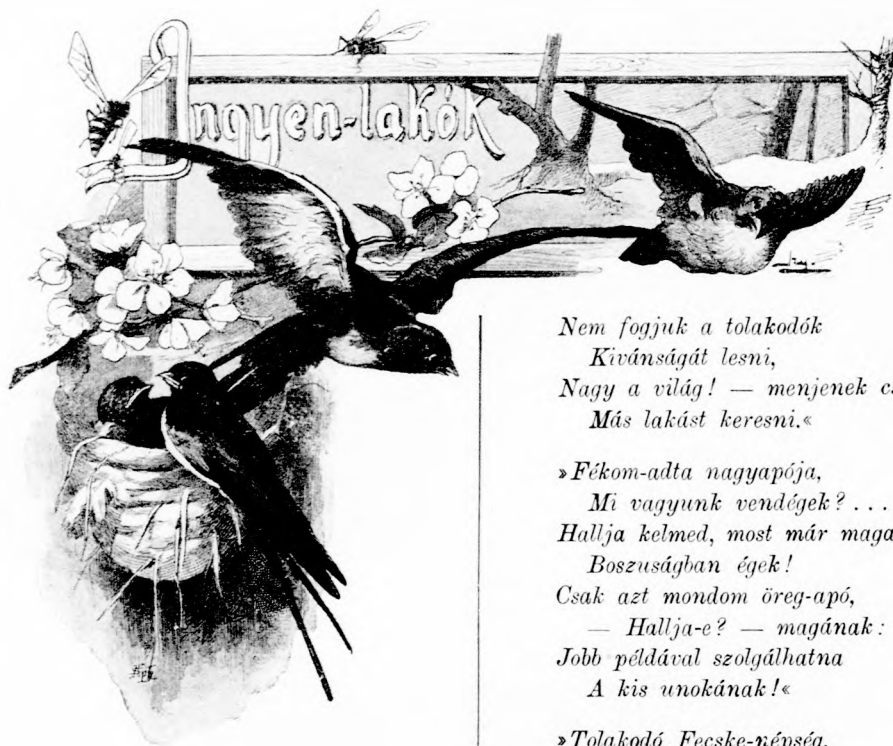
versenyezhet ugyan a tacskóval, mert a szűk róka-folyosókba nem igen férkőzhetik be, de a folyosót elzáró köveket és gyökereket ügyesen el tudja utjából távolítani. Nagyon becses tulajdonsága a foxterriernek, hogy rendkívül engedelmes. Arról is nevezetes, hogy a macskát rendkívüli ügyességgel és gyorsasággal fojtja meg.

*

Lakatlan szigetek. Madagaszkár (a dél-afrikai parttal párhuzamosan, az Indiai-óceánban terül el) és India között óriási sziget-csoport van, mely mintegy 16,000 apró szigetből áll. E szigetek közül csak 600-at laknak jelenleg, noha mindegyik el tudna egy csomó embert tartani.

FOXTERRIER MUNKÁBAN.

Öreg Veréb-nagyapóka
 Kis unokát oktat:
 »Rontom-bontom ki háborgat?
 Ugyan ki kopogtat?
 Nézd meg fiam, kis Pipikém,
 Ki akar bejöni?
 Ha nem tágit, ijessz rá, hogy
 Nagyapó — fog löni!«

»Jaj nagyapó, valami kis
 Takaros menyecske!
 Frakkos ur a kísézője,
 Tisztelt neve: Fecske.
 Olyan fényes, mint a selyem
 A fehér mellénye.«
 »Ejnye adta haszontalan
 Czifra kis legénye!

Mondd meg neki Pipi fiam,
 Boszuságban égek,
 Nem köllenek nagyapónak
 Czifra kis vendégek!

Nem fogjuk a tolakodók
 Kivánságát lesni,
 Nagy a világ! — menjenek csak
 Más lakást keresni.«

»Fékom-adta nagyapója,
 Mi vagyunk vendégek? ...
 Hallja kelmed, most már magam
 Boszuságban égek!
 Csak azt mondom öreg-apó,
 — Hallja-e? — magának:
 Jobb példával szolgálhatna
 A kis unokának!«

»Tolakodó Fecske-népség,
 Feleselni hogy mer!
 Otthonunkból kizavarna ...
 Nézze meg az ember!
 Mit akar itt Fecske uram?
 Hisz' én nem ismerem!
 Takarodjon! — csirip-csirip —
 Mert még el is verem!«

»Mit? — mi vagyunk tolakodók?« —
 Küáltott a Fecske,
 »Ez már mégis vakmerőség!«
 Szólt a kis menyecske.
 »Itt hagytuk a kedves fészket,
 Tisztán, bizalommal,
 S viszont-látjuk új lakóval,
 Rendetlenség, lommal!

Neveletlen Veréb-népség!
 Még odáig mennek,
 Hogy mi vagyunk otthonunkban
 Kőbor idegenek!
 Igaz, hogy nem lenyéléssel —
 Munka árán vettük!
 Szorgalommal kis fészkünket
 Magunk építettük.

Aki dolgos — kedves otthont
 Mindig fog találni!
 Hát csak tessék Veréb-apó
 Szépen kísértelni!
 »Nem megyek én Fecske uram!
 Jó itt nagyon lenni;
 Ha nem tetszik, hát egy házzal
 Tessék odébb menni!«

Fecske ur és asszonykája,
 Most glédába álltak,
 Öreg Veréb-nagyapónak
 Bátran neki szálltak.
 A gyáva tolakodónak
 Nem is kellett egyéb —
 Esze nélkül elkotródott
 Öreg s ifju Veréb.

Hüvös szellő lengedezett,
 Kegyetlenül fáztak,
 A lombtalan fa hegyében,
 Az esőben áztak.
 Megbüntette őket Isten,
 Az igazság-osztó:
 Más házába tolokódtak,
 Most — se pénz, se posztó!

Fecske ur és asszonykája
 Nem is gondolkoztak,
 A fészekben kívül-belül,
 Mindent rendbe hoztak.
 Megérkezett a postával,
 A kis uti-táska,
 S a táskában ugyan mi volt? —
 Négy pöttös tojáska!

Hála Isten, nem is törtek
 A nagy utban össze —
 Nagyot nőnek fiókáik,
 Gyümölcs-hozó öszre.
 Ha bogarat, szita-kötöt,
 Többé nem találnak,
 Fiaikkal Afrikába
 Vigyan tova szállnak.

Mama.

AZ ANYAI SZERETET.

Irta dr. Farkas Gyuláné.

AZ URISTEN magas trónusán ült.
 Körülötte röpdöstek, játszadoztak
 az angyalok. Voltak, kik ezüst
 pókhálóban himbálóztak, mások gyémánt-
 hintóban ültek, melyet rubintos lepkék
 húztak, sokan meg lapdázta, labdájuk
 óriási gyöngyszem volt. Nap-sugár volt a
 hajuk, csillag a szemük, hullámzó tűz-felhő
 a ruhájuk.

Mosolyogva nézi a jó Isten vig seregét.
 Mindenütt vigság, mindenütt öröm, csupa
 derü, boldogság!

De ni, mi az? Ott ül az egyik angyal
 egymagában s elrejtőzve, félre-vonulva hul-
 latja keserves könnyeit. Szól az Ur:

— Hivem jer, hadd halljam bána-
 tod. Legyen kívánságod bár mi, meghall-
 gatom.

— Uram, hálátlan vagyok! Sujsz hara-
 goddal, hálátlan vagyok! Nem mulattat
 többé a játék, nem elégít ki a boldogság,
 nem találok örömet semmiben. Pajtásaim
 nevetnek, én sirok; ők énekelnek, én sohaj-
 tozok. Találkoztam, oh Atyám, a villám-
 mal; beszélte, hogy lenn volt messze, messze
 egy más világban, ahol az angyaloknak
 nincsen szárnyuk, ahol nem csak játszanak,
 hanem dolgoznak is miként te, Atyám! Jók
 is, rosszak is; jutalmat kapnak, meg bün-
 hődnek is.

— Nem angyalok azok, lányom, hanem
 emberek, az én gyermekeim, akiket én
 teremtettem, akik fölött én órkodom! Menj
 közéjük, adok neked emberi formát, ismerd
 meg őket és aztán gyere vissza közénk
 meggyógyulva. Majd elküldöm éretted a
 szellőt, az szárnyaira kap és ismét angyal
 leszel, ha visszajössz. De ha nem hallgatsz a
 hívó szózatomra, akkor szárnyaid örökre
 elvesztek s ember maradsz az emberek
 közt!

Az angyal lábaihoz borult az Uristen-
 nek; zokogva, de boldogan csókolta jóságos
 kezeit. Elbucsuzott társaitól s még egy
 utolsót intve, felkapott a szél hátára és

száguultak tova a messzeségbe, messze-messze a végtelenbe, amíg végre elértek egy nagy hidhoz. Hétféle színű kövekkel volt az kirakva és a neve volt: Szivárvány.

Ott letette a szél az angyalt, meghagyta neki, hogy szaladjon a hidon végig egyenesen le a földre. Szárnyait pedig visszavitte föl a mennyországba.

Angyalunk pedig szárnyait vesztve, első perczen ijedten próbálgatta lábait, félve aztán lépkedett egyet-kettőt. Eleinte nehezen, mind jobban-jobban sikerült a járás, úgy hogy nem sokára már futni is tudott és csakhamar elérte a hid végét, ahonnan egy nagy szőlőbe jutott, ahol éppen szüreteltek. Apraja, nagyja mind ott dolgozott; nyüzsgött a hegy a sok szorgos néptől. Kis fiuk, lányok hátukon vitték a szőlővel telt puttyonyokat, közben pedig rakták sürün a szájukba is a részüket. Folyik a munka serényen.

— De bizony elkelve itt még több kéz is, mondja Péter gazda. Hajrá fiuk, lássunk hozzá, mert ránk alkonyodik!

Angyalka, ki már most nem volt az, csak még a neve maradt meg, nagy félénken oda lépett Péter gazdához és kérte, hogy hadd segíthessen ő is, mert szeretne dolgozni. Péter gazdának megtetszett a szerény, illedelmes leányka, kezébe adott egy kosarat és egy kést s dolgozni küldte. Angyalka nagyon boldog volt, versenyt dalolt, tréfált, csevegett a többivel s mire az est eljött, már úgy megbarátkozott valamennyivel, mint ha mindig köztük lett volna. Hát még mikor táncza kerekedtek és a szép nótákat hallotta! Akkor volt csak igazán boldog! Azt gondolta magában: kár, hogy a jó Isten nincs ide lenn, különben azt hinném, hogy itt van a Mennyország.

De Angyalka kíváncsi természete nem hagyta ám őt sokáig egy helyen. Bucsut mondott Péter gazdának és indult neki a nagy világnak.

Ment-mendegélt, minden madártól, mely feléje röpült, kérdezte, nem izentek-e neki semmit a Mennyországból? Egyszerre csak egy sűrű erdőhöz ért. Nézte-nézte a sűrű

lombu fákat, örült a pataknak, de már bizony a sok járástól elfáradt, szeretett volna lepihenni, de nem merte megtenni, mert Péter gazdáéknál hallotta, amint a fiuk és lányok beszéltek, hogy ott holmi négy lábu szörnyetegek vannak, melyek még az ember orrát is leharapják.

Már bizony sirni is kezdett Angyalka, amikor egyszerre csak meglát egy kis gunyhót és a kis gunyhó előtt egy padot, a padon pedig egy ősz öreg hosszú-szakállas embert. Az öreg ember morzsolta az olvasóját, föl sem nézett a léptek zajára, azt hitte, hogy egy őzike tévedett feléje.

— Adjon Isten jó estét! szól Angyalka.

Erre már fölnézett a vén remete.

— Adjon Isten, kis lányom, felel; hát te honnan kerülsz hozzám, ahol embert ritkán látok?

Angyalka elpanaszolta, hogy eltévedt az erdőben és most már nem talál haza. Éjjeli szállásért könyörög. Az öreg ember szomoruan nézett a kis leányra, behivta gunyhójába, leültette egy halom szénára s egy kis vacsorát adott neki, friss tejet s puha kenyeret.

Mikor Angyalka egy kissé megnyugodott, meg már jól is lakott, furta a kíváncsiság az oldalát, hogy vajjon mért lakik ilyen elhagyatva az öreg bácsi, s nem nyugodott, amíg meg nem kérdezte. Erre az öreg elkomorodott, homlokát sötét ránczokba szedte. Olyan volt, mint ha ezer esztendő volna. És szomoruan szólt:

— Gazdag ember voltam egykor, volt szép palotám, aranyos hintóm, tüzes paripám s két szép leányom. Az egyik, a nagyobbik, Rózi: egy grófnak lett a felesége, a második Ilon, pedig egy híres festőé. Szépek voltak és büszkék. Szerettek is engem, amíg gazdag voltam; dédelgettek, csókolgattak; azt mondogatták, hogy atyjok nélkül nem is tudnának élni. De egyszer aztán zsványok törtek be a palotámba, ellopták mind a kincsemet, pénzt, ékszeret, ruhámat és végül még a palotámat is felgyújtották. Olyan szegény lettem, hogy semmim sem maradt. De nem busultam, mert gondoltam, hogy van két lányom, aki szeret, majd náluk

élek. De csalódtam. Egyik sem akart tudni rólam Rózsi Ilonhoz küldött, Ilon pedig vissza Rózsihoz. Ezen annyira elszomorodtam, hogy ott hagytam az embereket, ide jöttem az erdőbe. Itt nem bánt senki, a madarak nekem énekelnek, a virágok számomra nyílnak, van friss víz, meleg nap-sugár, hűs árnyék.

Angyalka ezt hallván, elszörnyűködött, hogy ilyen rossz gyermekek is élnek mint amilyen Rózsi és Ilon volt, és gondolta magá-

iban: »Oh bár csak lehetnék már megint angyal, hogy ne is látnám ezeket a rossz embereket!«

— De most kis lányom, mondja az öreg bácsi, fekjüdj le, elfáradtál, pihenj! Holnap aztán tovább mégy, itt fogsz hagyni mint az én lányaim s megint egyedül maradok. Te meg majd a vig emberek közt elfelejted az öreg bácsit!

(Vége következik.)

INNEN-ONNAN.

A legnagyobb rovar-gyűjteménye Tews Károly pittsburgi (amerikai) tanárnak van a világon. Ez a tudós 75,000 ilyen apró állatkát tart szekrényeiben, még pedig teljesen rendezett állapotban. A gyűjtemény értékét mintegy háromszázezer koronára becsülik.

*

Vasárnap, vagyis helyesebben mondva, heti ünnep-nap a különböző népeknél a hét minden napjára esik. Hétfőt a görögök tartják heti ünnepnek, keddet a perzsák, szerdát az assyriaiak, csütörtököt az egyiptomiak, pénteket a törökök, szombatot a zsidók.

*

A hosszú körmököt a régi kínaiak és japánok rajzolásra használták. Mintegy 45 centiméternyire növesztették meg és azután hegyesre nyelve, cizinóber-vörös vagy élénk kék-szinű tintába mártották. Más színeket sohasem használtak ilyen rajzokhoz.

*

Kevés szavu nyelv. A Mexikó északi részén lakó *tarahumari* törzs nyelve mindössze háromszáz szóból áll. A nép nagyobb-részt magasan fekvő falvakban és barlangokban lakik. Egyedüli tápláléka a kukorica. Számolni csak 10-ig tudnak tagjai.

*

A naptár bizonyos időszakonként újból ismétlődik, minden 28-ik évben teljesen azonos. Az évszázad szerdával, péntekkel és vasárnapal sohasem kezdődhetik. Október első napja mindenkor ugyanaz, mint januáré; áprilisé egy a júliuséval és szeptember első napja ugyanaz, mint deczemberé, a februáré pedig ugyanaz, mint a márcziusé meg novemberé. Ugyan-arra a napra esik mindig január elseje és deczember 31-ike, a szökő-éveket természetesen kivéve.

*

A szomjas mozdony. A vasuti mozdonyoknak minden kilométernyi utra körülbelől 120 liter vízre van szüksége.

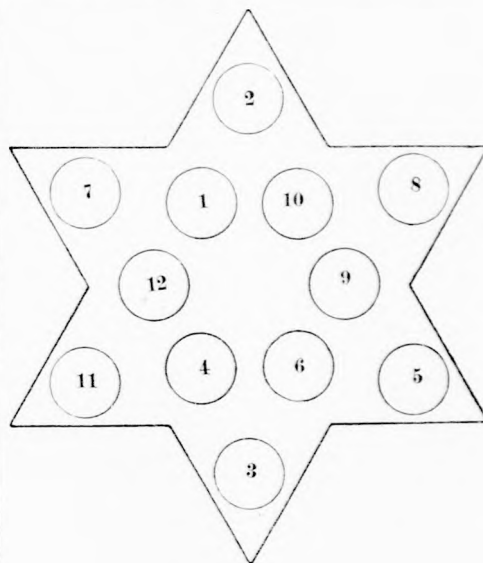
*

Párisban sokkal több fa van aránylag, mint bár mely más városban s ez okozza, hogy utczái olyan kellemes képet mutatnak. A legtöbb fa gesztenye-, akác- és hársfa. Az utóbbi leginkább a külső telken látható.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 11-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következők:

Büvös csillag:

Találós versek: 1. A »j« betű.

2. Tyúkszem.

Rejtett szavak: Földrajz—történet.

Szám-rejtvény: Lassan járd tovább érsz.

Szó-szaporító feladvány: Ennek a feladatnak megoldása annyiféle, hogy nincs helyünk valamennyi változat közlésére. De fölösleges is. Csak annak a megjegyzésére szoritkozom, hogy sokan akadtak, akik 52 szónál jóval többet szerkesztettek meg.

Szó-rejtvény: Vasárnap.

Fogas kérdések: 1. Igy írjuk két betűvel »ez«.

2. Ev, hó, hét, nap.

3. Szem-pilla.

4. »Rejtvények« czimén.

Megfejtők: Burger Margit, Hertelendy Andor, Laczi és Gábor, Földváry Erzs, Herzfeld Tónika, Joli és Gusztó, Komlóssy Dezső, Görgey Elly, Ida és Lilli, Sklenszky Ilus és Feri, Borhy Margit, Goldmann József és Mihály, Neuhauser Rózi és Imre, Beke Bertó, Gyula és Zoltán, Hermann Elza, Mérey Dalma, Szász József, Rakovszky Menyhért, Weisz Jetti, Wellisch Margit, Kuthy Béla, Könyöki Izolda, Ilona és József, Faltai Dóra és Franczi, Ungár Erzsike és Sándor, Kimmel Dagmár, Scherz Blanka, Heftý Paula, Bleuer Bandi, Tusák Ervinke, Kovács Klára és Gyurka, Graef Sarolta, Zlinszky Pista, Bakos Ilona és Kató, Erdődy Leona, László, István és Béla, Streicher Tibor, A horgosi áll. iskola VI-ik fiu osztályának

növendékei, Hölzel Tibor, Róna Tibor és Ferike, Vargha Zoltán, Blau György, Hochmann Erzsike, Kristyory Ida, Sommer József, Poór Erna, Werner Margit és Gyula, Fekete Margit, Kállay Helén, Kiss Margit, Kovács Lily, Palánszky Ilonka, Büben Iván és Miklós, Vertán testvérek, Milutinovits Corinna és Janka, Sinkovits Mariska és Tivi, g. Hunyady Ferencz, Könyöki Matild és Józsi, Thyll Laczika, Rosenfeld Vilma, Pfalz Janika, Vittmann Erzsike, Löbl Mór és László, Szemző István, Nowody Antal, Ungár László, Feld Sárka és Andor, Gruber Clotilde, Lax Henrik, Szűts Elluska, Nemes István, Richter István, Feilitzsch Cécile, Bleuer Pali, Megele Ilona, Geréb Andor.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, 3 korona áru könyvet nyert *Kristyory Ida Egeresen*; 5 korona áru könyvet *Herzfeld Tónika, Joli és Gusztó Pozsonyban* és 8 korona áru könyvet *Hefty Paula Budapestben*, kiknek az illető könyveket a kiadóhivatal megküldi.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 10-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Hertelendy Andor, Laczi és Gábor, Görgy Elly, Ida és Lilli, Sklensky Feri és Ilus, Haas Sándor és Lajos, Goldmann József és Mihály, Wellisch Margit, Dukesz Barna, Szenes Ilonka és Klárka, Ungár Erzsike és Sándor, Fekete Margit, Palánszky Ilonka, Senautka Oszkár, Klár Anna és Vera, Götz Miczi, Boczkó Béla, Kakody Juliska, Plenczner Adél, Ordódy István, Kőrösi Margitka, Hoffer Sándor, Benkó Margit, Fodor István, Fekete László és Tivadar, Kremsier Irma, Géza és Gyula, Kácsér Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kövér Janoska. Ha kitalálják, nem védekezhetem ellene. De hogy még magam térítsem rá az én kis olvasóimat, attól, érthető okokból, ugyancsak őrizkedem. — **Ifj. Horváthy Gyula.** Bátran küldheted fiám, s részed is van a sorsolásban. Nyersze majd: ez már szerencse dolga. — **Kászonyi Magda.** Nemes honszerelem lobog a te soraidban, melyeket mintegy szózatot intézel olvasó társaidhoz a *Kis Lapban*. De valami olyan sürgető hang is van ebben a te felhívásodban, mint ha veszedelemben forogna a haza. Erre, Magdám, semmi szükség, hála a magyarok Istenének! De hiszen alig is kerül a szemetek elé olyan száma a *Kis Lapnak*, mely az ékes *beszédnél* is gyújtóbb, ragyogó *példákban* ne hirdetné a honszerelemet. Csak a közelebb megjelent Zrínyi Ilonáról s a magyar szabadságharcz vörös siphás hőseiről szóló lelkesítő közleményekre mutatok rá, melyeket időrül-időre hasonlóknak fognak követni. Dicséret és elismerés illeti tehát a te buzditásodat, de, a »mondottak« után, közlése fölösleges. — **Könyöki Izolda.** Évek óta megszoktam, hogy a »Könyöki« névvel a házi erények s az iskolai siker vele járnak. Csak előre, ti derék gyermekek! — **Hermann Elza.** Kívánjunk szerencsét egymásnak az oly nehezen várt fölépüléshez! — **Paulik Irike.** A nyeresé eshetősége, ha mind föl nem fejtéd is a rejtvényeket, nincs kizárva. — **I. M. Roboz Andor** urhoz szíveskedjék fordulni. — **Bleuer Bandi.** Köszönöm, a baj már elmúlt. — **Erdődy testv.** A leveletek írója tud szabályos betűt vetni, s ha annak a bizonyos vonalzóinak hasznát venné, takarosán is írta. — **P. P.** Szükséges bővítésekkel és kurtításokkal meg fog je-

lenni. — **Róna Tibor és Ferike.** A kedves megemlékezést melegen viszonzom. — **Hochmann Erzsike.** »Mama« néven özv. Kovács Mihályné ír. — **Elbogen Henrik.** Nem adhatok felvilágosítást. Tán ha a »Köztelek« című intézet igazgatójához fordulsz. (Üllei-ut.) — **G. Fekete Margit.** Hát, kis lányom, a rövidre vagdalt sor nem vers; urnője — vármegyébe, cziczát — fogat nem rim. — **Sinkovits testv.** Szabad lev. lapon is. — **Klár testv.** Amoda, ide is küldhetitek. A M. K. K. nyugtája, vagy a rá való hivatkozás elégséges bizonyíték. — **Löbl testv.** A számóczára, megyre, almára is ráillik az, amit a cseresznyéről irtok. A másikat közlöm. — **Lax Henrik.** Régi az és izléstelen. Gyermekei lapba nem való. — **Kremsier testv.** Örvendő tudomásul veszem. — **Sommer Józsi és Grünhut Nelli.** Roboz bácsi nagyon sajnálja, hogy Nagy-Kanizsán időztében nem találkozott veletek. De azért nagy öröme volt, hogy kedves szüleitől minden jót hallott rólatok. Csak vigyázzatok, talán nem is olyan sokára, egyszer csak betoppan hozzátok! Irka, könyv rendben legyen ám, mert ugyancsak meg fogja vizsgálni, hogy miképen végzitek dolgotok. A nagy vizitáció után aztán kibeszélgeti magát veletek a mostani mulasztásért is. Kedves szüleiteknek adjátok át üdvözlétet és mondjátok meg nekik, hogy Roboz bácsi sokáig nem fogja a kanizsai szép órákat elfelejteni. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

Elbogen Henrik, 1 kor. az »Ingyen tejr«
Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!
F. b.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

április—juniusi folyamára.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, kérjük azokat a t. előfizetőinket, kiknek előfizetése e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket minél előbb megújítani, hogy a lap pontosan meg legyen küldhető.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre	2 korona.
Fél évre	4 „
Egész évre	8 „

Az előfizetések, legzélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapestben.